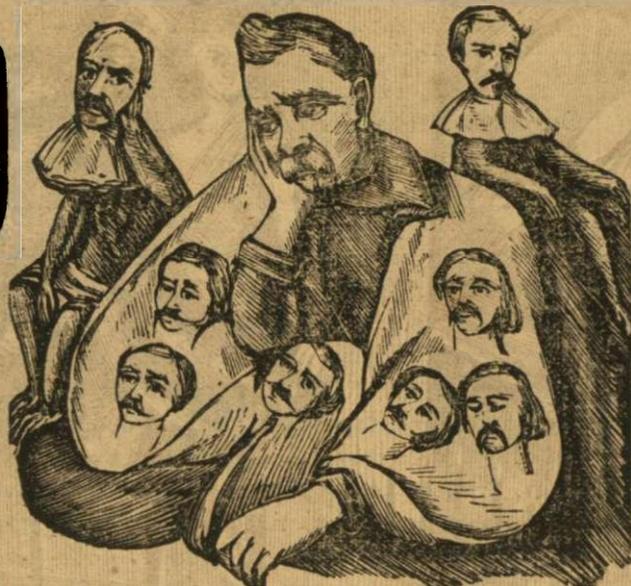

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Φίλτατε Ἀριστόφανες!

Μοὶ ἐπῆλθε μία ἰδέα πολὺ μεγάλη, καὶ ταύτην σπεύδω νὰ σοὶ διακοινώσω ταχὺ καὶ ταχέως, ἵνα μὴ τυχόν καὶ μοῦ φύγῃ. Σὲ διαβεβαιῶ ὅτι τυγχάνει λίαν ἐνδιαφέρουσα καὶ σπουδαία, ὅσον σπουδαία καὶ ἐνδιαφέροντα εἰσὶ τὰ περὶ τῆς Καμήλας καὶ τοῦ Γαϊτανάκι καὶ τῶν ἄλλων μωριῶν παιδαριώδη διάφορα τῆς «Ἐφημερίδος» καὶ τοῦ «Νεολόγου», ὅστις δὲν εἰξεύρω τί πύθων ἤρχισε ν' ἀποβλακῶται, ἀπομιμούμενος τὰς γελοιοτήτας τῆς ἐν λόγῳ συναδέλφου του. Δὲν ἐννοῶ δὲ τὰ δεκαπεντάδραχμα κύρια ἄρθρα τοῦ ἐκ Κηφισίας γράφοντος Κανελλίδου. Ὅχι ἀδελφέ, δὲν μᾶς ἀφίνει καὶ αὐτὸς μὲ τὰς πολιτικὰς του κουταμάρας. Ὁμίλησέ του παρακαλῶ σας καὶ σὺ Ἀριστοφάνη, ὠμίλησέ του καὶ πὲς του πῶς τὸ Ῥωμαϊκὸ δὲν φτιάνεται μὲ τὸν Πίλ καὶ μὲ τὸν Πίτ, καὶ ὅτι πολὺ πιθανώτερον εἶνε νὰ γείνη πῆττα τὸ κεφάλι του ἢ τὰ ἄρθρα του νὰ φτιάσουν τὰ στραβά ἐλληνικὰ κεφάλια. Καυμένοι καιροὶ ποῦ

καταντήσατε; Ἀλλὰ—κύτταξε ἐκεῖ, ὀλίγο ἀκόμη καὶ θὰ ἔχανα μὲ τοὺς καιροὺς τὸν καιρόν μου καὶ τὴν μεγάλην μου ἰδέα, τὴν ὁποίαν ἔρχομαι νὰ σοῦ διακενώσω, ὡς ἤθελον κενώσει. εὐχαρίστως ἐν μαστέλο κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ τραμπούκαρου Μογγόλου. Ἄκουσον λοιπὸν Ἀριστάρφανες, ἄκουσον, ἂν δὲν ἦσαι θεόκουφος ὡς τὸ Ἀσμοδαϊκὸν κάθαρμα, ἄκουσον καὶ θαύμασον τὸ ἐφευρετικὸν μου πνεῦμα καὶ ὁμολόγησον ὅτι εἶνε ἐφευρετικώτερον καὶ τῆς χάρας τοῦ γελοιογράφου Ἀννίνου, ὅστις, λέγεται, ὅτι δὲν εἶνε τόσο κούτος ὅσον φαίνεται, καὶ ὅσον εἶνε ὁ χορηγὸς τοῦ Ἀσμοδαϊκοῦ λαχανοφύλλου Σοῦτσοσ ὁ κομφός. Καυμένε Σοῦτσε, πόσον σὲ χοροῖδεύουν τὰ ἀμοιβαίῳ θαυμαζόμενα κωθῶνια, καὶ πόσον σὲ μαδοῦν ὡς χῆνα παχύδερμον. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ ἐλεήσῃ καὶ νὰ σὲ φωτίσῃ καὶ νὰ σοῦ βάλλῃ ὀλίγο μυαλὸ, πρὶν σὲ ἀποξεκουτιάσουν καθολοκληρίαν αὐτοὶ οἱ κατεργάριδες ἀμοιβαίῳ θαυμασταί.—Ἄναϊ ἀληθινὰ, καλὰ ὁ λόγος ἦλθεν. Ἡ μεγάλη ἰδέα ἢ ὁποία μοῦ κατέβη εἶνε νὰ κά-

μωμεν καὶ ἡμεῖς ἕναν ἄλλον ἀμοιβαίον θαυμασμόν, καὶ νὰ ἐπαινῶμεν τοὺς φίλους μας καὶ νὰ ὑβρίζωμεν μὰς τὰ γεμάτα χωρὶς ντροπῆς, ξετσιπίοτα δηλαδὴ, καὶ μὲ λέξεις χονδροτέρας καὶ αὐτῆς τῆς «Ἐφημερίδος» καὶ νὰ ὑβρίζωμεν ὄσους δὲν ἔχομεν φίλους μας ἢ βλέπομεν ὅτι εἶνε κίνδυνος νὰ μᾶς περάσουν ἔς τὴν ἐξυπνάδα π.χ. θὰ ἐπαινῶμεν τὸν Μπαλάνον διότι αὐτὸς εἶνε δικὸς μας φίλος, τὸν Ὁρφανίδη καὶ ἄς λέγῃ πῶς δὲν εἶνε καλὸς ἰατρός· τὸ λέγει ἀπὸ μετριοφροσύνης του, τὸν Βενιζέλον, δικὸς μας εἶνε καὶ αὐτὸς, τὸν Κόκκινον, εἶνε ψυχῆ τε καὶ σώματι δικὸς μας, τὸν Παπαρρηγόπουλον τὸν θέτομεν ὑπὸ δοκιμασίαν, εἶνε κόθορνος ὡς φίλος τῶν Φαναριωτῶν ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὸν προσηλυτίσωμεν, τὸν Βαμβᾶ, εἶνε καλὸς μπαμπᾶς καὶ ἀντιπολιτεύεται στὰ κρυφὰ τὸν Μετσηνέζην, νὰ ἐπαινῶμεν δὲ καὶ τὴν δεσποινίδα Φ. Ο. τὸ καυμένο τὸ κορίτσι τὸ κατὰ δύναμι κάμει καλὰ ποιήματα, ὅπως δὴποτε εἶνε καλλίτερα ἀπὸ τοῦ νεωτέρου Σκόκου, καὶ τὴν δεσποινίδα Ζ. καὶ αὐτὴ νὰ τὴν ἐπαινῶμεν, ἔχει μέλλον, μὲ

Κ Η Π Ο Σ

Ἡ ΑΠΟΚΡΕΙΑΙΣ.

Τί μεγάλο νταραβέρι!.. τί ὠρατοὶ ματκαράδες!
 Τί βιολιά καὶ τί λαγοῦτα, τί κορίτσια, τί κυράδες!
 Τί ὄχλοβοή ναι τούτη, τί καχὸ, καὶ τί ἀντάρρα!...
 Ἄλλοι τρέχουν μὲ γαϊδούρια, ἄλλοι μέσα εἰς τὰ κάρρα
 Κι' ἄλλοι πάλι μὲς ε' τ' ἀμάξια, καὶ πετοῦν καλὰ κουφέτα
 Καὶ ὠραῖα μπουκετάκια εἰς τὴν κάθε μιὰ κοκέτα.

Ὅλοι, ὄλοι τρελλαθῆκαν, καὶ αὐτοὶ ἀκόμ' οἱ γέροι,
 Καὶ αὐτοὶ βαστοῦν ἀκόμη λουλουδάκια εἰς τὸ χέρι,
 Καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ μαῦρα γηρατειὰ των ξεχάνουν,
 Καὶ κυττάζουν ἔς τὰ μπαλκόνια, καὶ ἐργολαβία χάνουν.
 Καὶ αὐτὸς ὁ Στεφανίδης χορδωμένος καμαρώνει,
 Καὶ κυττάζει μιὰ κουζίνα σ' ἕνα ξύλινο μπαλκόνι.

Παρεκεί ὁ Μανουσάκης μ' ἕνα μαῦρο μπαστουνάκι
 Μὲ πολὺ καμάρι στρίφτει τὸ βαμμένο του μουστάκι,
 Κ' ἕνα ποῦρο τῆς Ἀβάνιας βγάξει μέσα ἀπ' τὴν τσέπη
 Καὶ τ' ἀνάβει καὶ φουμάρει, κι' ὄλοένα γλυκοβλέπει
 Μία ὑπανδρὴ μὲ δύω τῆς Εὐρώπης ματοχιάλια,
 Καὶ τὰ δόντια τ' ὄλο τρίζει, καὶ τοῦ πέφτουνε τὰ σάλια.

Καὶ τοῦ «Μέλλοντος» ὁ Ἄημος σ' ἕνα γάϊδαρο καθβάλα
 Τρώγει ὄλο μακαρόνια μὲ μιὰ ξύλινη κουτάλα,
 Καὶ πετάει ἔς τὴ σοφία του λουλουδάκια καὶ μπουκέτα
 Μὲ τραγούδια τῆς ἀγάπης, καὶ διάφορα κουφέτα.
 Καὶ τοῦ «Κερανοῦ» ὁ Μπέσας ἀπὸ τὸ κρασί κουτοῦκι
 Ἄπὸ πίσω ἀπ' τὸν Ἄημο τραγουδοῦ μ' ἕνα μπουζοῦκι.

Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! Χρισέ μου!.. τ' εἶν' ἐκεῖνο τὸ συναφι!
 Γιὰ κυττᾶτε... εἶνε ὄλοι οἱ ἐφημεριδογράφοι.
 Ὁ Κορέσιος, ὁ Λούης, ὁ ζουρλὸς Λογιωτατίδης,
 Ὁ γκαβὸς ὁ Μαυρομμάτης, ὁ Διονύσης, ὁ Γονίδης,
 Ὁ Βαμπᾶς καὶ ὁ Τσαρτόλιας μὲ τὸ κλούβιο τὸ κεφάλι,
 Τῆς «Πυκὸς» ὁ Μανταφούνης, καὶ δὲν ἔξέρω πόσοι ἄλλοι

τόν καιρό θά γείνη καλή συγγραφή. "Επει-
τα τό συμφέρον μας είνε νά έχωμεν τήν
εύναιαν τῶν γυναικῶν. Τήν ἴδια δουλειά κά-
μει καί ὁ Καμπούρ—Ἐφέντης ἐπαινῶν πό-
τε τήν μίαν διά τό πιάνο της, πότε τήν
ἄλλην διά τά κάλλη της κλπ. Ἀνιθέτως
δέ πάλι νά ὑβρίζωμεν τόν Βλάχον, διότι εἶ-
νε ὁρασήτατος καί μοχλορότατος καί φαν-
τασμένος ἀνθρώπιος. Ἄν πῆς διά τόν
Κορομηλῆ; αὐτόν δά νά τόν σπάζωμεν,
διότι ἐνῶ εἶνε τόσον βλάξ καί ἀμαθής ὁ
βρωμάνθρωπος τολμᾷ νά σοῦ κάμη μέ ξένα
ἔργα τόν συγγραφέα καί πότε περτείνους
καί πότε ἐρωτικῶς θυσίας μᾶς βγάξει.
"Ὅσον διά τόν Καμπούρ—Ἐφέντην, αὐτοῦ
δά θά τοῦ πάρη ὁ διάβολος τόν πατέρα.
Θά τόν ψωφῆσωμεν ἄν τόν φωτίσῃ ἡ κου-
ταμάρα του νά τυπώσῃ πάλιν καμιά νέαν
πατρίδα καί νεότητα. Τόν "Ροῖδην ὡμως πρό
πάντων νά τόν λυσσάζωμεν. Καί ἐν γένει
ὄλην τήν φάραν τοῦ ἀμοιβαίου θαυμα-
σμοῦ συστηματικῶς νά πολεμῶμεν διά
παντός μέσου ἠθικοῦ, καί τό κάτω κάτω ἄ-
μα μᾶς καπνίσῃ καμιά ἡμέρα ἐξεγείρομεν
ὄλο τό "Υυρί καί συλλαμβάνομεν τόν Καμ-
πούρ—Ἐφέντην, καί τόν εὐεῖδῃ Μογγόλον
καί τοὺς σαπίζωμεν ἔς τό ξύλο. Τώρα, ἀφοῦ
σοὶ ἐδήλωσα τόν σκοπόν μου, ἄς σέ δηλώ-
σω καί τά μέσα της πραγματώσεως αὐτοῦ.
Διά νά ιδρύσωμεν καί ἡμεῖς τόν ἰδικόν μας
ἀμοιβαίον θαυμασμόν ἀνάγκη νά
έχωμεν πέντε δέκα ἐφημερίδας τῶν φρονι-
μάτων μας, ἵνα ἐκ συμφώνου ψέγωμεν καί
ἐπαινώμεν ὄν τινα θέλομεν. Λοιπόν, τόν
«Λαόν», ἄμα παύσῃ ὁ Ἀριστοφάνης γρά-
φων κατά τοῦ Σαρπάλου, καί τοῦ θεοῦ
υἱοῦ τοῦ ἡγουμένου Αἰγίνης, δέν θέλει πο-
λύ σοφία ὅτι τοὺς καθιστῶμεν πειθήνια ὄρ-
γανά μας. Ἐπίσης καί τήν «Ἡαλιγγενη-
σίαν» τήν φέρομεν εἰς τὰ νερά μας, ἀρκεῖ
νά ἀφήσῃ ὁ Ἀριστοφάνης νά κτίσῃ ὁ Ἄγ-
γελόπουλος ἔς τό οἰκόπεδο τοῦ μετοχίου
τῆς μονῆς Κλειστῶν, τό «Ἐθνικόν Πνεῦ-
μα», ἀρκεῖ νά μὴ λέγῃς τόν Γονιδῆ ψάλλη,
ἡμποροῦμεν νά ριψώμεν τὰ δύκτια μας
καί εἰς τήν «Ἑλληνικὴν Ἀναπόκρισιν»,
ἂν μάλιστα καταδεχθῶμεν νά συμμαχῶμεν

μεν καί μέ τὰς στηλιτικὰς ἐφημερίδας τὰς
έχομεν ὄλας ὡς νευρόσπαστα, περὶ τοῦ
«Ἀλτ-Πασσα» καί συντροφίας δέν μᾶς μέλ-
λει τίποτε, ἡμέτεροι εἰσὶ. Καί ὁ Ἰσραηλί-
της Λούης τῆς «Αὐγῆς» καί αὐτὸς ρικός
μας εἶνε καί μὰ τό Β'. Νεκροταφεῖον καί
αὐτὴν τήν «Ἡμέραν» τήν προσυλιτίζωμεν,
ἂν καί ἔγραφε καί αὐτὴ ὑπὲρ τοῦ ἀμοι-
βαίου θαυμασμοῦ, ἀρκεῖ νά συνηγο-
ρῆ ὁ «Ἀριστοφάνης» κατὰ τὰς ἐκλογὰς ὑ-
πὲρ τοῦ Βυζαντίου, καί τό «Βέλος» καί ἡ
«Ἰωνία» τῆς Σμύρνης καί αὐταὶ δικαῖς
μας εἶνε ἀρκεῖ νά τοὺς γράφωμεν εἰς τόν
Ἀριστοφάνη τίποτε Σμυρναϊκά. Διά τόν
«Νεολόγον» τῆς Κωνσταντινουπόλεως οὐ-
δεὶς λόγος, ἡμέτερος καί οὗτος. Ἀφίνω
τόν ἄλλον συρφετόν τῶν Ἀττικῶν ἐφημε-
ρίδων, αἵτινες δικῆν σμαρίδων θά ἐπώνται
ἡμῶν αἰ μέν φοβῶ αἰ δὲ παρασυρόμεναι. Οὐ-
τω, εἴλιτατε Ἀριστοφάνες, κινουμέν φοβε-
ρὰν σταυροφορίαν κατὰ τοῦ νῦν ἀμοι-
βαίου θαυμασμοῦ, τὸν ἐξευτελίζωμεν,
τόν μηδενίζωμεν καί ὀλίγον κατ' ὀλίγον
τὸν στέλλωμεν κατὰ διαβόλου. Ἐάν ἐγκρί-
νῃς τήν πρότασίν μου, σέ παρακαλῶ εἰδο-
ποιήσῃ με ὅπως φροντίσω καί εὔρω τόν
Σ. Καρούδην, τόν Ι. Βερβέρην, τόν Γ. Σου-
ρῆ καί τόν Η. Καλογερόπουλον καί τοὺς
ὄλους εἰς ἐνέργειαν, διότι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι
θὰ ἐκπνεύσωσι φωνοῦντες, πόλεμος ἰσόβιος
κατὰ τῶν λυμαιῶν τῆς φιλολογίας καί
διαφορῶν πάσης ἠθικῆς, βεβηλωτῶν παν-
τὸς ἱεροῦ Ἀμήν.

Σέ εὐχομαι καλά Κούλουμα.
Ὁ φίλος σας φίλος
ΕΓΩ.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τὴν Τετάρτην ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ
ἐξηκολούθησεν ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων.
Πρῶτος προσήλθεν ὁ Β. Τερζόπουλος εἰ-
πὼν, ὅτι ὁ ἀδελφός του Καλλίνικος τῷ εἶ-
πε μίαν ἡμέραν μετὰ τό γεῦμα, ὅτι ἔδωκεν
εἰς τόν Χαριτάκην 12 χιλ. δραχ. διά νά
τάς δώσῃ εἰς τόν Βαλαστέπουλον. Μετὰ

τοῦτον προσήλθεν ὁ Χρῆστος Τερζόπουλος
εἰπὼν, ὅτι ἤκουσεν ὅτι ὁ ἀδελφός του ἔδω-
κε χρήματα εἰς τοὺς ὑπουργοὺς καί εἰς τὴν
κ. Νικολοπούλου, ὅτι ὁ ἀδελφός του κατε-
στράτη ἀφότου ἐγένιν ἀρχιερεὺς καί θά ἔξη
ἀκόμη, ἂν δέν ἐγένετο δεσπότης. Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ Ξηνταράκος Γρηγοράκης
εἰπὼν, ὅτι ὁ Ἀργολίδος παρεκατέθεσε 12
χιλ. δραχ. εἰς τόν Χαριτάκην διά νά τὰς
δώσῃ εἰς τόν Βαλαστέπουλον. Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ κ. Παπαγεωργόπουλος
εἰπὼν, ὅτι ὁ Μέρμιγκας τῷ εἶπεν ὅτι ἔδω-
κεν 8 χιλ. δραχ. εἰς τόν Τερζόπουλον, καί
ὅτι ἐπισκεθεῖς ὁ Μέρμιγκας τόν Ἀργολί-
δος εἰς Ναύπλιον, τὸν ἠρώτησε πόσα χρεω-
στεῖ, οὗτος δὲ τῷ εἶπεν 25,000 δραχ. καί
στρέψας τήν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω, ἄς ἔ-
ψωνται, εἶπεν, ἐκεῖνοι οἱ ὅποιοι μὲ κατέ-
στρεψαν. Μετὰ τοῦτον προσήλθεν ὁ Ι. Κα-
ζάκος εἰπὼν, ὅτι συνεβούλευε τόν Ἀργο-
λίδος νά φύγῃ, διότι δέν βλέπει πολλὰς ἐλ-
πίδας καί ὅτι καταστραφῆ ἡ ὑγεία του, οὐ-
τος δὲ τῷ εἶπεν «ὅ,τι ἦτο νά δοθῆ ἐδόθη,
καί ἡ ἐπισκοπὴ εἶνε ἰδική μου». Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ Κ. Ἀναγνωστόπουλος εἰ-
πὼν, ὅτι πολλάκις ὁ Ἀργολίδος τῷ ἔλεγε
ὅτι ἔχει χρεῖς καί παρακαλεῖ τὸν Θεόν νά
ζήσῃ διά νά τὰ ἐξοφλήσῃ. Μετὰ τοῦτον
προσήλθεν ὁ κ. Φιλοσοφόπουλος εἰπὼν, ὅτι
ἐδάναςεν εἰς τόν Ἀργολίδος 6 χιλ. δραχ.,
καί ὅτι ὁ Ἀργολίδος τῷ εἶπεν ὅτι θά δώσῃ
εἰς τοὺς ὑπουργοὺς 12,000 δρ. Μετὰ τοῦ-
τον προσήλθεν ὁ Η. Ἀντωνόπουλος εἰπὼν,
ὅτι ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἀργολίδος ἐδάνεισθη ἀπὸ
τόν Κόκκινον 5 χιλ. δραχμάς. Μετὰ τοῦτον
προσήλθεν ὁ Α. Μέρμιγκας εἰπὼν, ὅτι ἐδά-
ναςεν τόν Ἀργολίδος 8 χιλ. δραχμάς. Μετὰ
τοῦτον προσήλθεν ὁ Δ. Δημητρακόπουλος
εἰπὼν, ὅτι ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἀργολίδος ἐδάνει-
σθη ἀπὸ πολλοὺς ἕως 40 χιλ. δραχ.
Τὴν Πέμπτην δέν ἐγένετο συνεδρίασις.
Καί γῆθς δέν ἐγένετο συνεδρίασις ἐνεκα
κακοδιαθεσίας ἐνὸς ἐκ τῶν δικαστῶν.
— Οἱ ἀδελφοὶ Τερζόπουλοι διαστρέψαν-
τες τήν ἀλήθειαν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου,
κατηγγέλησαν ἐπὶ ψευδορκίᾳ.
— Πολλάκις ἐγράψαμεν μέχρι τοῦδε

Μὰ κυττάξετε ὀλίγο καί ἐκεῖ εἰς τὴν Πλατεία
Τοῦ Συντάγματος μεγάλη γαιδουροκαβαλαρία.
Νά! ἐκεῖ ὁ Κουμουνοῦρος ὁ πρῶθυπουργός. . . κοντὰ του
Ὁ καλὸς του Ζαημάκος, ἡ ψυχὴ καί ἡ καρδιά του,
Ὁ ἡγέτης Δεληγιώργης, καί κοντὰ σέ τοῦτον πάλι
Ὁ Τρικυπῆς κι' ὁ Λομβάρδος, οἱ φωστῆρες οἱ μεγάλοι.

Ἄπ' τὸν ἕνα ὡς τὸν ἄλλο εἶνε ὄλ' ἀλευρωμένοι,
Καί ἀπάνω ἔς τὰ καπούλια τῶν γαιδάρων καθισμένοι.
Ἐμπροστὰ ὁ κύρ Χρηττίδης μὲ τὰ πόδια περπαταί,
Κι' ἕνα ἀψηλὸ κοντάρι εἰς τὸ χέρι του βασταί.
Ἄπὸ κάτω ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ καλοῦ Τζουμπέ μας στέκουν,
Καί εὐθὺς ἀρχίζου ὄλοι, καί τό γαιτανάκι πλέκουν.

Ἄλλὰ νά! καί ὁ Φιλήμων, ὁ μέγας δημοκράτης,
Κι' ὁ Γεράσιμος Ζωχιός μας, ὁ καλὸς χατζαϊβάτης,
Καί ὁ Χοιδᾶς ὁ Ῥόκος, ποῦ σάν χόντζας πάντα σκούζει,
Καί εὐθὺς ὅπου θυμώσῃ κοκκινίζει σάν καρπούζι.
Ἄξυπόλυτοι κ' οἱ τρεῖς των τρέχουν μέσα ἔς τὴν Πλατεία
Τῆς Ὁμόνοιας, καί σκούζουν «Ζήτω ἡ δημοκρατία».

Ἄπὸ τό πολὺ μεθύσι ἔχουν γίνει ὄλοι σκνίπα,
Ὅλοι εἶνε σάν μαλτέζοι καί βαστοῦνε μᾶ πίπα,
Κ' εἶνε ὄλοι μὲ μουντζούραις καί ἀλεύρια ἀλλειμμένοι,
Καί μ' ὀκτῶ σχοινὰ μεγάλα καί πολὺ χοντρά δεμένοι,
Καί φωνάζουν ὄλοένα μὲ χαραῖς καί μὲ κουδούνια
«Καί πηγαίνει ἔς τὰ περμπόλια καί μαζεῦει καρντερούνια.»

Νά! ἐκεῖ καί ὁ Μιμῆς μας, ὁ μέγας καββαλάρης,
Ἄπὸ πίσω ἀπὸ τούτους ἐντυμένος ἀρκοῦδιάρης.
Τὸν γνωστὸ Καμπούρ—Ἐφέντη γιὰ ἀρκοῦδά του βασταί,
Καί τοῦ λέει νά τοῦ δεῖξῃ μὲ τὰ σχήματα πῶς πάει
Εἰς τὴ γρητὰ τὸ βράδ' ὁ γέρος. . . καί κτυπαί ἕνα ντέφι,
Καί τοῦ λέει ὄλοένα «χόρευε, μωρὲ κενέφης».

Νά! ἐκεῖ κι' ὁ Κανελίδης, ποῦ γιὰ ὄλα βρῖσκει λόγο,
Κι' ἄρχισε νά βάζῃ ἄθρα θαυμαστὰ ἔς τὸν «Νεολόγον»,
Καί μᾶς γράφει ἄραις μάραις κουκουναίρας κι' ὅ,τι θέλει,
Καί μᾶς λέει ὅτι τάχα ἀπ' τὴν Κηρισσιὰ τὰ στέλλει
Ἐνας Γερμανὸς μέγας καί γραμματισμένος γέρος,
Ποῦ τὸν ἄφησε γιὰ πάντα ἡ νεότης καί ὁ ἔρωσ.

περὶ τῆς πολυκρότου ὑποθέσεως τοῦ Ζαχα-
ράκη. Δέν ἐπιστεῖομεν ὅμως ὅτι πολλοὶ
εὐθεῖς Καλάμιοι ἤθελον πιστεῖσαι, καί
ἄλλοι ἄλλοι ἐκ συμφέροντος δρῶμενοι ἤε-
θελον διαδῶσαι, ὅτι πάνθ' ὅσα ἐγράφησαν
ἐν τῷ «Ἀριστοφάνει» περὶ τῆς ὑποθέσεως
ταύτης ἐγράφησαν κατ' εἰσῆγητὴν τοῦ υἱοῦ
τοῦ κ. Ζαχαράκη Κωνσταντίνου. Καί ἄλλο-
τε ὅτε ὁ «Ἀριστοφάνης» ἀντεπεξήρχετο
Ὁρασοῦ κατὰ τῆς Μαυρομιχαλικῆς σφείρας,
πολλοὶ ἐκ τῶν Καλαμίων ἐπίστευον, ὅτι
πάντα τὰ γραφόμενα κατὰ Μαυρομιχαλῶν
ἦσαν προϊόντα τοῦ καλάμου τοῦ δόκτορος
Καλαμῶν καί ῥήτορος τῶν νεκρῶν, ὅστις
ὄχι μόνον δέν δύναται νά κατακεραυνοβο-
λῆ τοὺς Ἐφιάλτας τῆς πατρίδος του, ἀλλὰ
καί αὐτὴν τὴν σκιάν του φοβεῖται τό αὐτὸ
συμβαίνει καί τώρα ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως Ζα-
χαράκη. Αὐτοῦμεθα ἐνδομύχως διά τὴν
τοσαύτην μωρίαν πολλῶν συμπατριωτῶν
μας Καλαμίων, τοῖς γνωστοποιοῦμεν δὲ
ἐπισήμως, ὅτι πάνθ' ὅσα γράφονται ἐν τῷ
«Ἀριστοφάνει» περὶ τῆς ὑποθέσεως Ζαχα-
ράκη προέρχονται ἀμέσως ἐκ θετικῶν πλη-
ροφοριῶν τῆς ἰδίας συντάξεως. Ἡμεῖς δέν
συνηγοροῦμεν ὑπὲρ τοῦ νέου Ζαχαράκη,
διότι δέν ἔχομεν σχέσεις μὲ αὐτόν, ἀπλῶς
μόνον τὸν γνωρίζομεν, ἀλλ' ὁμιλοῦμεν ὑ-
πὲρ τοῦ δικαίου. Ὁ «Ἀριστοφάνης» οὐδέ-
ποτε συνηγόρησεν ἢ συνηγορεῖ ὑπὲρ ἀτό-
μου ὑπὲρ τῆς ἀληθείας καί τοῦ δικαίου ὡ-
μίλησε, καί ὑπὲρ αὐτῶν πάντοτε ἀφάθως
θά ὁμιλῆ.

— Ἐνῶ ἡ Ἑλλ. Ἀτμοπλοικὴ ἑταιρία
ἔχει ναυτικὸν ἐργοστάσιον καί πολλὰ ἀτ-
μόπλοια, τὰ ὅποια ἐπαρκοῦσι πρὸς συγ-
κοινωνίαν τοῦ κράτους, ἐάν δὲ αἰ ἐκαστοτε
Κυβερνήσεις τῆ ἐχορῆγγον τὰς συνομολο-
γηθείσας ἐπιχορηγήσεις, θά εἶχεν ἀκόμη
πέντε ἀτμόπλοια πλουσιώτερα καί εὐρυχο-
ρώτερα τῶν ὑπαρχόντων, ἡ ἑταιρία τῶν
Πεταλάδων μὲ τό σαπισκάρῶν της καθ' ἑ-
κάστην κάμνει διαμαρτυρήσεις καί στέλλει
ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ἀναφορὰς πρὸς τὴν Κυ-
βέρνησιν, εἰς τὰς ὁποίας, ὡς λέγει πάντο-
τε, ἐπονται πολλοὶ ὑπογραφαί, χωρὶς νά

Μὰ γιὰ ἔδετε ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν βρῦσι Καλαμιώτη
Τὸν Παπαρηγόπουλό μας, τὸν μεγάλο Φαναριώτη,
Ὅπου ἔγραψ' ἱστορία εἰς ὀκτῶ μεγάλους τόμους. . .
Ἐνδυμένος τζαρλατάνος περπαταί εἰς τοὺς δρόμους,
Καί βαστᾷ ἕνα κοφρίνι μὲ ἱστορικούς μεγάλους,
Γερμανοὺς, Ἑγγλέζους, Ρώσους, Ἰσπανοὺς, Κινέζους, Γάλλους.

Μὰ γιὰ ἔδετε καί ὀλίγο εἰς τὸν δρόμον τοῦ Σταδίου
Κόκκινον τὸν δικηγόρον, καί τοῦ Πανεπιστημίου
Πρῶτανιν σοφόν, μέγαν. . . ἔχει κόκκινα τὰ χεῖλια,
Καί βασταί εἰς τὸ χέρι μιὰ χιλιόρικη μπιτίλια
Μὲ κρασί τῆς Σαντορήνης, κι' ὄλο τρέχ' ἀπάνω κάτω,
Καί γεμίξ' ἕνα ποτήρι, καί τό φέρνει ὡς τὸν πάτο.

Μὰ γιὰ ἔδετε κ' ἐκεῖ πέρα σ' ἕνα δίτροχο ἀπάνω
Τὸν γιατρὸ τὸν Ὁρφανίδην μὲ τὸν φίλον τοῦ Μπαλάνου.
Εἰς τὸ χέρι των βαστοῦνε γιατρικὰ καί ἐργαλεῖα,
Κι' ἀπ' ἐδῶ κ' ἐκεῖ πηγαίνου γιὰ νά εὔρουν πελατεία,
Κ' εἰς τοὺς μασκαράδες κάνουν τὸν γιατρὸ καί τὸν μέγαν,
Κ' ἀρχίζου μόνάχοι, κ' ἐπαινεῖ ἕνας τὸν ἄλλο.

φαίνηται οὐδεμία. Ἐκτὸς δὲ τούτων, καί ὁ
Ἰσραηλίτης Λούης τῆς «Αὐγῆς», ἀγνοοῦν-
τες πόθεν ὀρωόμενος, πλέκει συχνὰ πυκνὰ
στεφάνους δια τὸ σαπισκάρῶν τῶν Πετα-
λάδων, καί ἐπιφέρει ναυτικά σοφίσματα καί
γνώσεις περὶ ἀτμοπλοίας, χωρὶς νά βλέ-
πῃ πέραν τῆς μινός του ἐπερχόμενος δὲ
κατὰ τῆς ἑλληνικῆς ἀτμοπλοικῆς ἑταιρίας
καί ἀποκαλῶν τοὺς διευθυντὰς ταύτης ἄ-
γύρτας, ψεύστας, φαύλους καί καταχρα-
στάς, ὑβρίζει καί τὴν ἐνεστῶσαν κυβέρνη-
σιν, οὐχὶ δὲ καί τὰς προηγουμένας, διότι
δέν σπεύδει νά καταστρέψῃ τὴν ἑλληνικὴν
ἀτμοπλοικὴν ἑταιρίαν, καί νά προσφέρῃ
πάσαν συνδρομὴν εἰς τὸ ἐκ 35 χιλ. φράγ-
κων σαπισκάρῶν τῶν Πεταλάδων, τὸ ὁ-
ποῖον, Θεοῦ εὐδοκῶντος, δέν θά βραδύνῃ
νά ταξειδεύσῃ διά τὸν ἄλλον κόσμον ὡς
ὄλους τοὺς ἐπιβάτας. Ἀπηρὸν τῆ ἀληθείᾳ,
τοιούτου μεγάλου ἄνδρος, ὡς ὁ Λούης, νά
μένωσιν ἐκτὸς τῶν πραγμάτων πρέπει πᾶν
ὅ,τι ὑπάρχει καλὸν καί ὠφελίμον ἐν τῷ
ἑλληνικῷ βασιλείῳ νά παραλύσῃ καί κατα-
στραφῆ, καί νά μένη μόνος δικτάτωρ ὁ
Λούης καί οἱ ὅμοιοι αὐτῷ, ὅπως ὅσον τά-
χιστα βελτιωθῆ ἡ ἀθλία κατάστασις μας.

— Ἐμμανεῖς ὁ συντάκτης τοῦ «Λαοῦ»
Λογιωτατίδης δι' ὅσα ἔγραφε κατ' αὐτοῦ
ἐν τῇ «Ἐφημερίδι τῶν Σιζητήσεων» ὁ ἡ-
γούμενος τῆς μονῆς Αἰγίνης Ἀνθιμος Ἀν-
τωνόπουλος, λέγων ὅτι αὐτὸς τὸν υἱοθέ-
τησε καί πολλά ἐδαπάνησε ὑπὲρ αὐτοῦ,
σπουδάζοντος ἐν Γερμανίᾳ, ἐν τῷ τῆς Πέμ-
πτης φύλλῳ τοῦ «Λαοῦ» ἐπέρχεται Ὁρα-
σέως κατ' αὐτοῦ, καί διά τοῦ βαναυστέ-
ρου καί ἀισχυρότερου τρόπου ἀποκαλεῖ αὐ-
τόν τέρας, αἰσχρὸν, ἄθλιον καί ἐλεεινὸν.
Χωρὶς νά σεβασθῆ τοῦλάχιστον τό καλογη-
ρικὸν ῥάσον. Ἐχει ὅμως μέγα δίκαιον ὁ
Λογιωτατίδης νά ἐκτοξεύῃ κατηλικὰς καί
βαναύσους ὑβρεῖς κατὰ τοῦ ἡγουμένου Αἰ-
γίνης, διότι ἀφοῦ οὗτος τὸν ἀπεχόρηξεν,
ἔγασε πᾶσαν περὶ κληρονομίας ἐλπίδα καί
τὴν βουλευτικὴν ὅεσιν, ἤδη δὲ ἀπελιπισθεῖς
δέν κάμνει ἄλλο παρὰ νά ὀγκανίξῃ ὡς Πή-
γασσος τῆς Πλάκας. Ὁ κόσμος εἶνε εἰς θέ-

σιν νά γνωρίζῃ κάλλιστα τὴν ποιότητά
τοῦ ὑβριζομένου, ὄν πάνυ σεβεται καί τι-
μᾷ, ὡς καί τὸ ὑβρίζοντος, ὅστις ἀπὸ τινὸς
καιροῦ κατέστη ἐπιφοβώτερος ὡς πρὸς τὴν
λύσσαν καί αὐτῶν τῶν σκύλων, καί ἀνάγ-
κη πᾶσα νά εὐρεθῆ λιβερίσ τις, ὅπως μὴ
ἡ μανιώδης λύσσα τοῦ λάβῃ μεγαλειτέρας
διασπάσεις.

— Μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν, ὅτι ὁ λα-
τρός κ. Πύρλας, δούξ τὸν νενομισμένον ὄρ-
κον, ἀνέλαβε τὰ καθήκοντά του ὡς τακτι-
κὸς καθηγητῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ. Συγ-
χαίροντες ἐπὶ τούτῳ ἀπὸ καρδίας τῷ κ.
Πύρλα, εὐχόμεθα αὐτῷ ὅπως ἀπροσκόπτως
εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἀκανθώδες καί πολύμοχθον
τῆς καθηγεσίας στάδιον, καί μετὰ τοῦ χα-
ρακτηρίζοντος αὐτόν ζήλου ἐξακολουθῆ
πάντοτε τὴν ἀναθεθεῖσαν αὐτῷ λειτουργίαν,
μὴ δίδων τὴν ἐλαχίστην ἀκρόασιν εἰς τοὺς
ἀγρίους ὀγκανισμοὺς τῆς φαυλοτάτης ἑται-
ρίας τῶν Ἀμοιβαίου θαυμαστῶν.

— Τὴν χειρίστην ἐντύπωσιν προξενεῖ εἰς
πάντας ἡ διαγωγὴ τοῦ Π. Οἰκονομοπού-
λου ἐν τῷ εἰδικῷ δικαστηρίῳ, ὅστις ἐνῶ ὠ-
φειλε νά ἀπαχονισθῆ ὡς ὁ Ἰουδάς, ἂν εἶ-
χεν ἐνὸς παρὰ φιλότιμον, γελᾷ καί χαριεν-
τίζεται καί μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ἀπαθείας
ἔρωτᾷ τὸν ἕνα καί τὸν ἄλλον μάρτυρα. Φαί-
νεται, ὅτι θά τό ἔχη τιμὴ του, διότι δικάζε-
ται μὲ ὑπουργοὺς καί ἀρχιεπισκόπους, ἐπρε-
πεν ὅμως νά τὸν τύπῃ ἡ συνειδήσις του,
ἂν εἶχε τοιαύτην, δι' ὅσα ἄλλα ἔπραξε.

— Ἐνεκα τῶν Ἀπόκρεω παραλείπομεν
πᾶν ἄλλο ἄθρον, καί ἀσμένως καταχωρί-
ζομεν τὴν ἀνωτέρω ἐπιστολὴν, τὴν ἀνά-
γνωσιν τῆς ὁποίας συνιστῶμεν εἰς πάντα
φιλοπερίεργον καί ἀστείον ἀναγνώστην.

— Ἡ ἐκ Λαυρίου ἐπισταλεῖσα ἡμῖν δια-
τριβὴ καί πραγματευομένη περὶ πολλῶν
καί διαφόρων πράξεων τοῦ ἐκεῖ τελώνου κ.
Βουδούρη, θέλει καταχωρισθῆ εἰς τό προσε-
χὲς φύλλον, ἕνεκα ἐλλείψεως χώρου ἐπὶ
τοῦ παρόντος. Ὅστε ἄς ἔχῃ ὀλίγην ὑπομο-
νῆν ὁ κ. Βουδούρης, καί ἐντὸς ὀλίγου θά μά-
θῃ τὸν διατριβεγράφον καί πολλὰ ἄλλα πε-
ρίεργα.

Γιὰ κυττάτε καί τὸν φίλον Χατζηπέτρο σ' ἐν ἁμάξῃ,
Ποῦ μὲ νοῦ πολὺ καί γνώσι, μ' αὐστηρότητα καί τάξι
Τὴν καλὴν Ἀστυνομίαν ἕμερα νύχτα διευθύνει. . .
Ἄν καί δέν τό 'χε ἔς τὸ νοῦ του μασκαρᾶς κι' αὐτὸς νά γίνη,
Μὰ σάν εἶδε τόσους ἄλλους, ἀπεφάσισε νά βάλλῃ
Ἄρλεκινικὰ ὠραία, κ' ἕναν κοῦκκο ἔς τὸ κεφάλι.

Μὰ γιὰ ἔδετε ἕνα πέρα ἕνα τάγμα δικηγόρων,
Παπουτζίδων καί δασκάλων, τοκὸγλύφων καί ἐμπόρων.
Μὲ τὰ μούτρα μασκαρένια τρέχου μέσα εἰς τοὺς δρόμους,
Καί βαστοῦν δικογραφίαις, πολλοὺς κώδικας καί νόμους,
Λεξικά, γεωμετρίαις, τοκολόγια μεγάλα,
Σουβλιὰ, πῆχες καί ψαλλίδια καί καταστιγα καί ἄλλα.

Γιὰ κυττάξετε ὀλίγο κ' ἐκεῖ πέρα εἰς τὴν Πλάκα
Ἐναν νεοπαντρεμένο καί πολὺ μέγαν βλάκα.
Μὲ τὴν νέα του κυρία περπαταί μὲ καμάρι,
Καί τριάντα ἀπὸ πίσω τοῦ βαστοῦνε τὸ φανάρι.
Ὅλοι εἶνε μασκαράδες, καί ἐκεῖνος καί ὁ ἄλλος,
Μὰ ἐγὼ ποῦ γράφω τούτα εἴμ' ἀπ' ὄθους πιὸ μέγαν.

ΠΗΔΗΣΕ ΒΑΣΙΛΗ
ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ ΠΑΤΕΡΑ

ΧΟΡΕΨΕ ΜΠΡΕ ΓΙΑΝΝΗ
ΔΕΝ ΧΟΡΕΥΩ ΓΡΙΒΑ

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΜΗΛΑΤΑΤΖΗ.

Δεν ενθουομαι και καλά, αλλά θαρρώ την Τρίτη
Έγινε μπάλος πλούσιος 'ς του Μπαλατατζή το σπίτι.
Έκει έπροσκαλέσθησαν όλοι οι Φαναριώται,
Οι Πρίγκηπτες, οι Κόμητες, κι' οι κάλπικοι ίππόται
Με της γραββάταις της πλατειαις, με τὰ όρθά κολλάρια,
Που κάνουνε τὸ μάτι τους γαρίδα για πεντάρα.

Έξ' ήταν και ο ψεύτικος γιατρός Θεοδωρίδης,
Και ο Μπαλάνος ο γνωστός, εκεί κι' ο Όρφανίδης,
Και ο Παπαρρηγόπουλος, ο Κόκκινος, και άλλοι
Παιδαυμένοι κύριοι και ευγενείς μεγάλοι,
Κυρίες Φαναριώτισσαις και ή κοκεταρία,
Ο Άμοιβαίος Θαυμασμός κ' ή άριστοκρατία.

Έκ' ήταν και ο Άννινος και ο κουφός Ροϊδής,
Ο Φρά—Βασίλης, ο Βαμπάς και ο Μωραϊτίδης,
Ο Βλάχος μας ο ποιητής, ο Σουτσοσ ο λεβέντης,
Και ο τραμπούκαρος Μιμής, και ο Καμπούρ—Εφέντης,
Και ο Παναγιωτόπουλος με τὸ πλατὺ κεφάλι,
Που κάνει τὸν βαρύτονο και μές 'ς τὸν δρόμο ψάλλει.

Άλλοι σαν οβούρες γύριζαν μές 'ς του χορού τήν σάλα,
Και έπιναν δροισιτικά και τσάι με τὸ γάλα,
Άλλοι γελοούσανε με μιά και άλληνε κοκέτα,
Άλλοι σε μία κάμαρα έπαίζανε πασσέτα,
Και τ' Άμοιβαίου Θαυμασμοῦ ή νέα έταιρία
Καλαμπουράκια έκανε και έλεγε άστεία.

Μά εξαφνα έπρόβαλλε 'ς τή μέση ο Μογγόλος,
Και ο Καμπούρ—Εφέντης μας, χαρά και έρωσ όλος.
Ένας τὰ γενεια τράβαγε, κι' ο άλλος τὸ μουστάκι,
Κι' οι δύο έπαιξαν λαμπρά τὸν βλάχα τὸν Κουκάκη,
Έχεινην του Μιμίχου μας τήν θεία κωμωδία,
Που πλούτισε τήν ποίησι και τήν φιλολογία.

Άφου κι' οι δύο τεχνικά τὸν βλάχα παρατήσαν,
Μιά κωμωδία Γαλλική άμέσως άρχίνισαν,
Και έπαν τόσα νόστιμα ανέκδοτα άστεία,
Που σε μεγάλη βρίσκομαι ως τώρα άπορία
Πως δεν τὰ καταχώρισαν εις τήν Έφημερίδα...
Μπορει όμως να τὰ βάλαν, κ' εγώ να μην τὰ είδα.